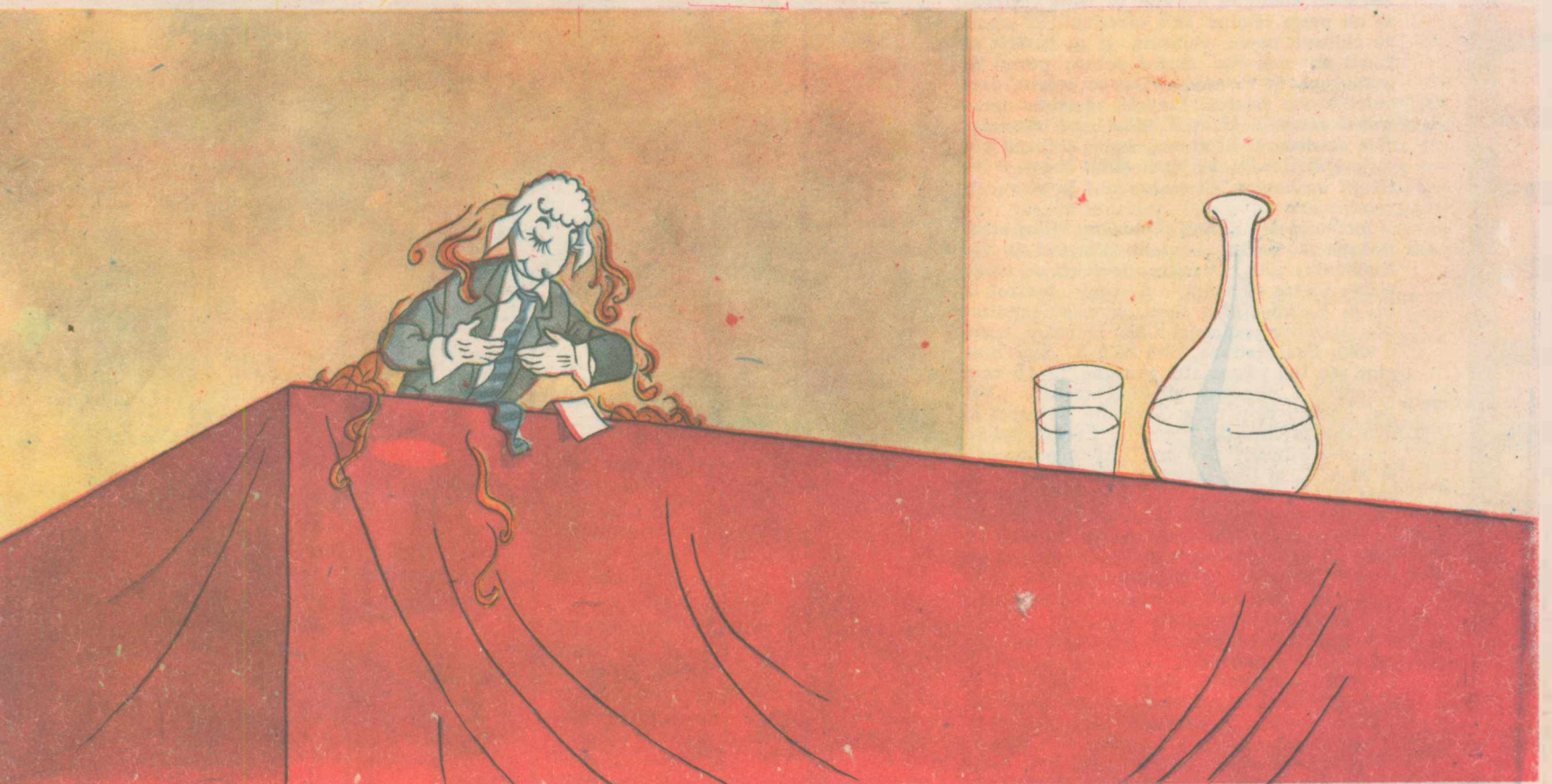

CUM SUNT UNII

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

in critică . . . . . LEI

In autocritică . . . . . MIELUȘEI

urzica

Măsuri severe

de SADI RUDEANU

În satul Podul Dimbovicioarei, comuna Dimbovicioara, raionul Muscel, există o cooperativă de consum ca toate cooperativele de consum, care are și o secție M.A.T., ca toate secțiile M.A.T., și care secție M.A.T. are o gestionară ca... nu, nu ca toate gestionarele. Aș minți dacă aș spune așa, și mi-ar sări în cap, pe drept cuvânt, toți gestionarii din cuprinsul țării.

Pe numele ei mic, îi zice responsabilei, Lucia. Dar, după cum veți vedea, Lucica noastră, nu e de loc o „Santa Lucia” cum zice cîntecul. Dimpotrivă. Să vedeți de ce. Frumoasa Lucia despre care vă spun, a avut nevoie de porumb. Cam prozaic, dar așa este. Și Lucia mănîncă porumb. Probabil că și Salomeea și Cleopatra, și Julieta și Romeo, toți trebuiau să se hrănească cu ceva în orele lor libere, cînd nu erau absorbiți de dragoste. Nici un autor n-a insistat asupra acestor amănunte, dar vă spun eu că așa este. Romeo cînd venea la Julieta era sătul. Altfel n-ar fi avut putere să se cațere pe scară.

Dar să revenim la Lucica noastră, căreia, dat fiind cele arătate, nu-i putem face nicio vină, pentru că a avut nevoie de porumb. Așa dar, Lucia a discutat cu Romeo al ei, soțul, pe nume Dumitru Miloș, și au ajuns la concluzia că el trebuie să plece să cumpere porumb pentru iarnă. Dar, deodată, a exclamat trist Dumitru: „Vai nouă, Lucico, m-aș duce după porumb, dar n-avem bani!” La care Lucia a răspuns: „Vai ție, Dumitre, că ești o gilmă! Cum n-avem bani? Nu sunt gestionară la M.A.T.? Iți dau din casă una mică opt sute lei, și pleci să cumperi porumb! Pe urmă, îi punem noi la loc!”

Și Dumitru a plecat după porumb. Iată însă că furia zeilor se deslănțuie asupra Lucicăi, și vai ei, hotărîsc să-i schimbe destinul. Într-o bună dimineață, zeii deghizați în controlori dela U.R.C.A.D. Cîmpulung, pică la M.A.T. și-i găsesc Lucicăi lipsa. Tunete și fulgere s-au abătut asupra ei. „Să pui banii urgent la loc, că de unde nu, e vai ție”. A plîns biata Lucia lacrimi amare și sărate, a implorat zeii să mai aștepte, dar zadarnic! În cele din urmă a pus banii la loc. Totuși, zeii s-au gîndit că o astfel de faptă rușinoasă nu poate rămîne fără sancțiuni. Și atunci au chibzuit ce-au chibzuit, și au hotărît că Lucia nu mai este demnă pentru postul de gestionară. Și au scos-o. Dar cu aceasta, dacă se rezolvase destinul Lucicăi, rămăsese nerezolvat destinul M. A. T.-ului, care rămăsese fără gestionară. Și atunci, iar au chibzuit zeii dela U.R.C.A.D., au oprit zilele în loc, și în sfîrșit au hotărît. Să vedeți ce. Și să vedeți cum...

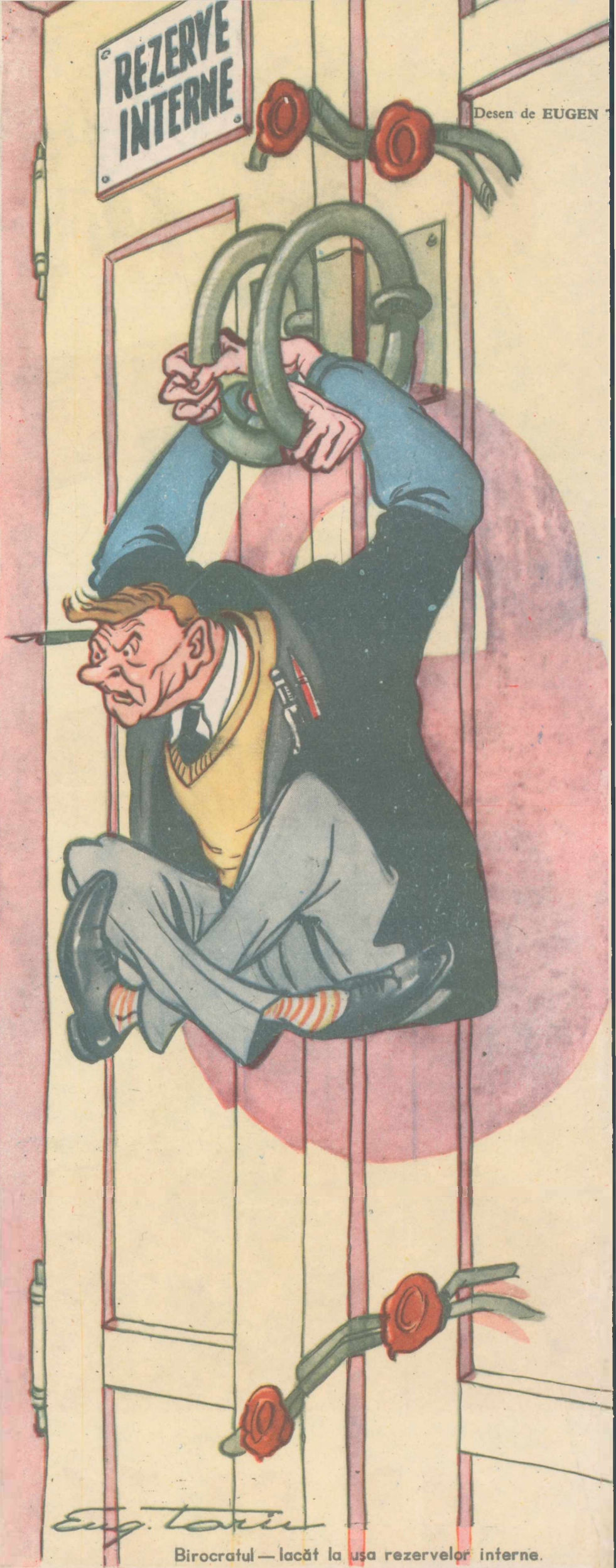
Într-o zi s-a întors Dumitru Miloș acasă la soția sa. Lucica i-a ieșit plîngînd în întîmpinare: „Ah, Dumitre, de-ai ști ce crudă a fost soarta cu mine! A venit control la M. A. T., mi-a găsit lipsa, și m-au expulzat din postul de gestionară! Ah, Dumitre, tristă e viața fără gestiune, fără M.A.T., mai bine mor sau îmi găsesc altă gestiune!”. La care Dumitru a răspuns, zîmbind fericit: „Vai ție, Lucico, că-ți curg lacrimile de parcă ai fi o cișmea stricată! Oprește, Lucio, căci în van și-e plînsul! Nu mai ești tu gestionară la M.A.T., ai fost înlocuită, știu! Dar acum sunt eu gestionar! Soțul tău iubit și grijuliu care și-a adus porumb! Zeii dela U.R.C.A.D. au chibzuit îndelung, și soarta e iarăși cu noi. Te-au scos pe tine și m-au pus pe mine! Carevasăzică, gestiunea tot în familie a rămas!” „Vai lor!” a exclamat atunci Lucia. Și s-au îmbrățișat fericiți.

Așa se termină povestea adevărată a Lucicăi și a lui Dumitru.

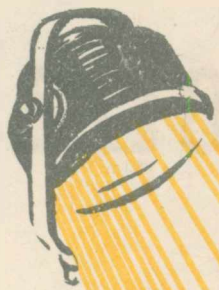
Dacă i-am întreba pe tovarășii dela U. R. C. A. D. Cîmpulung cum de au luat asemenea „măsuri severe”, probabil că vom primi răspunsul acesta: „Soția, tovarășe, este datoare să-și urmeze soțul. Dar și soțul este dator să-și urmeze soția. Așa că, în mod logic, în postul de gestionar, a urmat după Lucica, soțul ei Dumitru! Asta-i!”

Ce, nu-i just?

După un material dela corespondentul nostru Tarbă P. Petru

Scenariu

FILM DE SCURT METRAJ, REALIZAT IN STUDIOURILE INTREPRINDERII „ACUMULATORUL”-BUCUREȘTI

OPEERATOR-SEF (CONTABIL) ..... ION SOLOMON
ARANJAMENTE MUZICALE (CU CÎNTEC) ... MARGARETA PAPP
EFECTE ȘI TRUCAJE ..... SIMION COCOLOȘ
(bucătar șef)

REGIA ..... AVISALON ROȘCA
O PRODUCTIE „URZICA-FILM” 1954

1
O după amiază frumoasă de toamnă. Ultimele raze ale lui octombrie netezesc sfioase șoseaua care duce spre București.

Trecători care încotro, ginsaci care stătic, căruțe și, din când în când, cite un copil.

Pe una din porți o placardă: întreprinderea „Acumulatorul” București — îospodăria anexă „Ferma Titu”.

Obiectivul insistă un timp dealungul grădinilor de zarzavat, în ograda înșesată cu orătânii și porci ca și cum într-adins ar vrea să ne arate posibilitățile nebănuite de aprovizionare a cantinei.

A, dar iată! Chiar în acest moment autocamioneta cu numărul 32285, încărcată cu tot felul de bunătăți, a pornit-o spre București. Clăie peste grămadă, saci cu alimente, coșuri cu ouă, zarzavat, puținii cu brânză. La fund, resemnați, pe varză roșie și cartofi, o pereche de curcani.

Afară a prins să se însereze. Șoferul N. Bangălă apasă pe accelerator. Pe cadranul indicator, kilometrii se perindă vertiginos: 60, 65, 70 pe oră.

Mașina a trecut de barieră. Dă primul colț. Înșfîșit... primele șine de tramvai... Bucureștiul. Și, deodată, se petrece ceva cu totul neașteptat. În loc s-o ia spre Calea Dorobanți, unde e cantina, mașina virează brusce pe o stradă și de acolo... direcția Dudești. În fața unei case s-a oprit.

Ca din pământ, lângă mașină, răsare tovarășul Avisalon Roșca, administratorul fermei. Scurtă discuție, după care puținile cu brânză, ouăle, sacii, curcanii, cu garnitură cu tot, se pomenesesc pe întineric în beciul tovarășului administrator.

Afară, lângă mașină, cineva bate palma. Motorul pornește.

2

Interiorul cantinei întreprinderii „Acumulatorul”. La o masă, în fund, unul din salariați învîrtește cu vioiciune furculița în farfuria cu varză. Ai zice că se joacă. Obiectivul îi surprinde însă fața foarte concentrată și gravă.

SALARIATUL: Mizerie curată! Unde naiba o fi carnea? (adresîndu-se vecinului) La dumneata e vreo bucăciță?

(Răspunsul întîrzie. Vecinul, cu două perechi de ochelari pe nas, caută de zor în farfurie. Obiectivul nostru caută și el. Degeaba. Nimic).

SALARIATUL: (adresîndu-se unui ospătar care tocmai trece) Hei, tovarășe! Unde-i carnea din varză?

3

Pe o ușă lăturalnică, împovărată cu două coșuri și un bidon, se furișează o tovarășă din administrația cantinei.

În colțul străzii se întîlnește cu o prietenă. PRIETENA: Ia te uită, tu, ce de pachete! Ce-ai luat acolo?

TOV. DELA CANTINĂ: E, d-ale gurii pentru acasă...

PRIETENA: Dela Alimentara?

TOV. DELA CANTINĂ: (vădit încurcată) Mda... Adică, nu. Sunt dela cantină. (repede de tot) Știi... le iau în rate.

PRIETENA: Dela cantină?... În rate? Nu pricep! Cum?..

TOV. DELA CANTINĂ: Adică... Știi, azi iau două kile de carne... Mîine alte două-trei. În rate. După cum e și porcul. Nu pot să le car toate dintr-o dată.

4
Din nou interiorul cantinei. Din ce în ce mai înverșunați, cei doi salariați continuă să combată aprins.

I SALARIAT: Păi, aia e! Porcul nu e compus numai din antricoate și jumări.

II SALARIAT: (aprobînd) Just! Mai are și părți secundare: măruntaie, anexe...

I SALARIAT: Mai ficăței, mai un rînichi, creieri...

II SALARIAT: Eu ce spun?! Unde sînt părțile secundare? Anexele porcului?..

5

...Acasă la Simion Cocoloș. Ca ieșit din cărțile de bucate, cu scufie albă și șorț, bucătarul șef Cocoloș drămuiește la o terezie pachete cu macră și „anexe”.

Cîteva băbății din cartier îi dau ghes.

MAI MULTE VOCI: Și mie, maică! Mie nu-mi dai?

COCOLOȘ: Am pentru toată lumea!

O BĂTRINICĂ: Niscai creier săi ripichi!

COCOLOȘ (sigur): Mîine, coană mare.

Mîine aduc și giște. Azi numai ce se vede.

(nerăbdător) Altu’, care e la rînd? (uitîndu-se la ceas) Da’ mai repede că-nchid.

6

„Ferma Titu”. Vedere de ansamblu. Prin fața obiectivului se perindă o serie de aspecte: orătânii trecute sau intenționat netrecute în inventarul fermei, puținii cu telemea, butoiase cu țuică, și alte bunuri de care habar n-are conducerea întreprinderii „Acumulatorul”. Din biroul fermei ies doi țărani gesticulînd cu obidă.

I ȚĂRAN: Fir-ar al ciiorilor de vite! Se putea să scap fără amendă? Imi luară sutal! Și doar li spusei tovarășului contabil...

II ȚĂRAN: Suta? Ce tot spui? Păi dacă nu te tocmești cu el. Io-te, eu scăpai cu 50!

I ȚĂRAN: Da’ ce, mă, e pe tocmeală?

II ȚĂRAN: Da’ cum crezi? După cum te înțelegi cu ei.

7

Interiorul locuinței lui Avisalon Roșca. Deasupra patului, înrămat în ghirlande aurice de flori și frunze, portretul lui din tinerețe: zîmbitor, berbant, așa cum arăta pe timpul cînd ținea magazin de coloniale.

Obîsnuit cu socotelile, Roșca adună și scade cifre, adăugînd în dreptul fiecărui rezultat explicația cuvenită. De pildă:

Total, intrat, lei 150 — amenzi țărani, vite cîmp.

Și mai departe: împărțit frățește...

Și tot așa, coloanele de cifre cu explicații umplu dela un capăt la altul, foaia. O întoarce distrat. Și deodată:

TOV. ROȘCA: (îngălbenind de spaimă) Ce? Cum? Cine a adus hîrtia asta? Cînd? (cîtină) „Mandat de arestare emis astăzi, anul 1952, etc. etc.” (oftînd ușurat, cu mîna pe inimă) Slavă domnului! Cum m-am speriat! Credeam... că e unul nou. Noroc că e ăla vechi, din 52. (Ciocănituri discrete în ușă!) Fac să ascundă într-un sertar hîrtia. Intră contabilul Solomon și inginerul Tănase)

CONTABILUL: Ai auzit?

INGINERUL: E lată!

CONTABILUL: Rău!

TOV. ROȘCA: Ce v-a venit?

CONTABILUL: Anchetă, aia ne-a venit!

Adică, n-a venit încă, dar vine. Sigur vine.

TOV. ROȘCA: Și?

INGINERUL: Cum și?... Păi țuica?

CONTABILUL: Amenzile.

TOV. ROȘCA: (continuă) să-și dea

seama Giștele...

INGINERUL ȘI CONTABILUL: (deodată)

Păi aia e, giștele.

TOV. ROȘCA: (revenind) Ce giște? Care

giște? Ia nu vă pierdeți firea, băieți! Ei

comedie! Parcă ați fi de ieri la fermă... Ia

să vedem: mai întîi trebuie să organizăm o...

8

... ședință plenară la „Ferma Titu”. S-au distribuit sarcini concrete pe fiecare om și s-au prelucrat răspunsuri la eventualele întrebări din cursul anchetei.

TOV. ROȘCA: (în încheiere) Atunci, tovarăși, suntem înțeleși: nimeni nu știe nimic!... Ni-mic!

O VOCE DIN FUND: (îndrăznind) Da’ țuica? Țuica din prunele dela ferma Băneasa?

TOV. ROȘCA: (sfredelind cu privirea locul de unde a venit întrebarea) Care țuică? Visezi? Aici la fermă nu s-a făcut niciun fel de țuică. (încet, contabilului) Iei cheia dela magazie la tine.

ACEEAȘI VOCE: Și giștele, curcanii? N-avem niciun fel de evidență.

TOV. ROȘCA: Ce evidență, mă tovarășe? Ia mai terminați cu... birocrațismul ăsta! Evidența o s-o facem mîine. (Din nou, contabilului) Iei o hîrtie și faci un tabel de ce-a mai rămas. Mi-l aduci să-l iscălesc.

CONTABILUL: (ca și cum și-ar aminti pe neașteptate) Și dacă ne întrebă de plan? O să zică: „aveți un plan de muncă, tovarăși?”. Noi... maica domnului.

TOV. ROȘCA: (liniștindu-l cu un gest) Răbdare, Solomoane tată! Se face și planul. Uite-acum îl fabricăm. Deocamdată să terminăm cu sarcinile!

9

Acelaș interior. La masa prezidiului frumos împodobită, tovarășul administrator Roșca tocmai a terminat de citit ultimul punct din planul de muncă. Adunarea compusă din tovarășii I. Solomon și inginerul Tănase, aplaudă îndelung. Furat de marea momentului, operatorul nostru aplaudă și el. Într-adevăr, ultimul punct din plan a fost de-a dreptul revelator.

Reproducem: „Între 10 și 30 decembrie ne luăm angajamentul să îngrășăm la zi toate categoriile de porcine. Obligatoriu pentru toate rasele”.

Acum planul de muncă este pus la vot:

TOV. ROȘCA: Cine este „pentru” să ridice mîna. (adunarea votează în unanimitate). Vă mulțumesc, tovarăși. Mai departe! Cine e „contra”? (nicio mișcare). Tov. Roșca mai întrebă odată: Nu e nimeni contra?... (după o pauză). Vă mulțumesc, tovarăși!

Cine se abține? (nimeni) Da. Vă mulțumesc. (după o pauză, vădit emoționat) Vă mulțumesc, prieteni, că m-ați înțeles și de data aceasta.

CONTABILUL: (și mai emoționat) Păi, dacă nici noi n-o să aplaudăm, vorba aia, atunci, cine? Acum, n-are decît să poștească ancheta.

TOV. ROȘCA: Da, da. N-are decît să poștească.

TOȚI: (aplaudînd) Să poștească, să vină ancheta!

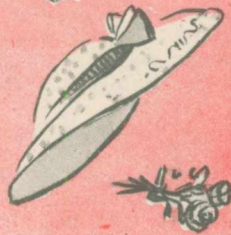
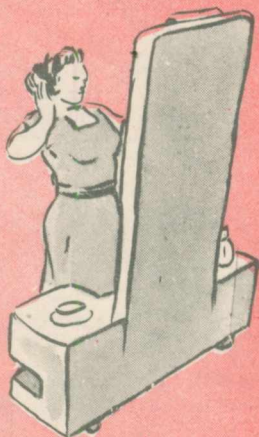
(cortină muzicală pe melodia „Vinzătorul de păsări”).

Scenariști:

SILVIU GEORGESCU și D. GALICEANU

Să veniți și cu soția!

de C. CRISTOBALD

Gestul utemiștilor, veniți așa, solemn, în delegație, îl măgulise. Nițeluş îl și emoționase.

— Vă mulțumesc, tovarăși. Astă seară, ziceți? Bine, viu. Mulțumesc.

Băiatul și fata porniră spre ușă. În prag, fata se întoarse și mai ciripi:

— Tovarășe inspector, știți... invitația e pentru două persoane... Vă rugăm să veniți cu soția...

Și ieși repede, mai îmbujorată decât intrase.

Tovarășul inspector se posomorî brusc. Rămase locului, uitându-se amărît când spre ușa pe care ieșiseră utemiștii, când la cartonașul alb din mână. Incremenise, neștiind ce să mai zică, ce să mai facă. Îl trezi din amorțire, glasul voios al musafirului de pe scaun:

— El te mai felicită odată, frate Ioane, și acum spune-mi: de ce mă chemași? Dar ce-ai rămas așa?

„Fratele Ion“ se întoarse cătrănit.

— Păi cum vrei să rămân? N-ai auzit, frate Niculaie!... „Să veniți și cu soția!“...

Apoi, făcând pași mari prin cameră:

— Postește, tovarășe inspector Neagu Ion, de ieși în lume cu soția!...

Și văzînd că „fratele Niculaie“ nu spune nimic, continuă mai cu parapon:

— Mă și văd acolo la serbare... Mă rog, ca-n societate: cunoștințe noi, prezentări... Zice unul: „tovarășul? n-am reținut numele“. Eu: Neagu Ion, inspector în ministerul... El: „și tovarășa?“ Eu: soția mea... El: „Tot în minister?“ Eu: nu, la fabrică... Cum sună, mă frate Niculaie? fabrica! fabrica!... El: „ce anume, la fabrică?“... Eu, codindu-mă: țesătoare... Cum sună, mă frate Niculaie?

— Sună bine. Nu e de rușine! mormăi întrebantul. Și tu ai fost în fabrică. Din fabrică te-ai ridicat. Și eu sînt în fabrică.

— Am fost, dar uite că nu mai sînt. M-am ridicat. Iar ție îți dă mîna să vorbești, că ești acum acolo ditamai director adjunct, nu un simplu muncitor...

Directorul adjunct își privi prietenul printre gene, zîmbind acru:

— Va să zică, așa. Ești amărît... Și eu care credeam c-o să te găsesc vesel.

— Poftim?

— Nimic. Dar să te întreb ceva... Ce-ai putea să-i reproșezi tu nevesti-ti? Nu-și vede cumva de casă?

— Nu zic.

— E o toantă? o îngălată? o cașă?

— Nici.

— Atunci?

— E la fabrică!

— Și?

— Ce, și? N-ajunge? Că se dărimă cerul pe mine cînd aud: „de ce nu veniți odată pe la noi cu soția?“ Sau ca acum: „să veniți și cu soția!“... Dacă-ți dă mîna, fă-o. Ia-o dela ring, dela suveică, și du-o-n lume! Afară de ring și de suveică, mai știe ceva?

— O fi știind... Țesătoare fruntașă!

— Știe pe dracu'! Știe să-mi mănince mie ficații. O încălțănată! I-am spus: lasă femeie, fabrica! Stai acasă! Ești nevestă de inspector! Ași! Nici n-a vrut să audă. Tot așa, mă frate Niculaie, acum citeva luni... că de-atunci m-am și vindecat: nu-i mai cumpăr nimic... Zic: să-i fac o surpriză! Știam că voia să-și mai cumpere o pălărie... Și-i iau una dela „Romarta“: o frumusețe! o aia, o pălărie tiroleză... M-a costat o groază de bani! Crezi c-a pus-o-n cap vreodată? Aș! a zis: ce e ciuperca asta! Dă-o-ncolo, nu vezi că e caraghioasă?

— Divorțeză!

— Cee? Ce să fac?

— Dacă nu vă-nțelegeți!...

— Nici nu mă gîndesc.

→ Păi, atunți?

— Să se dea pe brazdă, mă frate! Să facă ce zic eu. În casa mea vreau să cînte cocoșul!

— S-au mai văzut cocoși și-n oala cu ciorbă!...

— Lasă și tu gluma! Ca să nu mint, mi-a trecut odată prin cap și

ideia cu divorțul. A durat numai așa, o fulgerare. Cum zic: nici nu mă gîndesc. Dar nici asta nu e viață! Să nu poți tu, inspector, să ieși printre oameni cu nevestă-ta? Să-ți fie rușine cu ea în lume!

— Și ea nu bagă de seamă? Ea, ce zice?

— Ce să zică? Asta ar mai lipsi: să mă și zică!... Și uite-așa, mă frate, am ajuns — mă crezi? — să-mi fie silă și de casă. Știi tu, mă frate Niculaie, că de luni de zile nu mă mai duc acasă decât după miezul nopții? Da: doar cînd sînt sigur că soția to-va-ră-șu-lui in-spec-tor doarme. Ca să n-ajung, mă, cu ea și la ceartă. Iar duminicile umblu așa, teleleu, prin oraș: pe la prieteni, prin cinematografe și prin berării. Știi tu asta?

— Nu știu. Acu aflu.

— Și mă-ntrebași de ce te-am chemat. Uite de ce. Aș vrea să te rog să-mi faci, prietenește, un serviciu: Bine: pălării tiroleze nu vrea, dela fabrică să plece nu vrea... treaba ei! Dar măcar, scoate-o, mă frate Niculaie... ești director adjunct, ..scoate-o frate, de-acolo, dela ring, și bag-o undeva într-un birou, ceva, telefonistă... Mare brînză nu e, dar tot e ceva... Te-ntreabă unul: „și ce e soția dumneavoastră la fabrică?“ Răspunzi: funcționară! Știi, e altceva... Mă-nțelege?

Fratele Niculaie îl privi pe fratele Ion printre gene, zîmbind pîsicește:

— Te-nțeleg, dar e greu. Ce zic, greu! Imposibil.

— De ce, mă Niculaie?

— Nu se poate, Ioane. Din telefonist, director, se mai poate. Dar din director, telefonist...

— Nu pricep.

— Tovarășa Saveta Neagu, iubita mătăle soție, este la ora asta director al fabricii.

— Lasă bășcălia.

— Nicio bășcălie. D-ai-a vream să te felicit. Credeam că știi. E de azi dimineață, director. E șefa mea.

Tovarășul inspector Neagu Ion amuși. Tovarășul director adjunct Niculaie continuă:

— De cînd zici tu că n-ai mai dat ziua p-acasă? E! d-atunci, din școli și parașcoli n-a mai ieșit. Dimineața, ziua, seara! Dar și cînd a ieșit, prima a ieșit.

— Mdaa!... recunosc tovarășul inspector, căzut pe gînduri. Ce-i al ei, e-al ei: e pricepută! e deșteaptă! e doar nevestă de inspector!... Și e femeie serioasă, nu ca altele, cărora doar de pălării tiroleze le arde, și toată ziua-bunăziua cu bărbat-su la plimbare... Femeie muncitoare!... Asta spuneam și eu! Mdaa, sigur, merita...

* * *

În ziua aceea, tovarășul inspector Neagu Ion s-a dus acasă devreme: la prînz. Prima dată, după multe luni. Femeia lipsea. Era la fabrică. A venit mai tîrziu. Cînd a văzut-o, tovarășul inspector s-a făcut că nu știe nimic de directorat. A întrebato, mieluşel: Savetușo dragă, tu vrei să mergi astăseară la o serbare utemiștă?

— Merg.

Și cînd să plece, o vede în fața oglinzii:

— Dar ce faci acolo?

— Imi pun pălăria tiroleză. Vreau să-ți fac plăcerea.

— Dă-o-ncolo de ciupercă! nu vezi că e caraghioasă? Lasă-te așa, în capul gol. Îți stă mult mai bine. Ai o pieptănătură foarte frumoasă.

Și făcu, fără să-și dea seama, gestul de-a o mîngia pe păr. Ea, prin oglindă, i-l surprinse. El își retrase mîna, intimidat:

— Mi se păruse că ai un fir de păr pe cap...

— Cum, cum? întrebă ea rîzînd.

— Am vrut să spun: un fir de ață pe păr. Mi s-a părut.

Peste cîteva minute, în drum spre serbare, tovarășul inspector cugeta: „O să se simtă, sărmana, acolo, cam stingheră. Să caut și eu s-o prezint la cit mai multă lume“.

Cînd au ajuns, serbarea începuse. Era și orchestră. Tocmai tăcuse.

Și nu apucă tovarășul inspector să urce două trepte, că își și văzu soția dispărînd într-un val de tineret: fetele îmbrățișînd-o, băieții aplaudînd-o...

Iar la ușă, cînd să intre și dumnealui, un tînr îl întrebă șanșos:

— Dumneavoastră?

Tovarășul inspector răspunse sfios:

— Eu... eu sînt cu tovarășa director Neagu...

— Mă rog, poftiți!

Și intră.

Orchestra reîncepu. Cînta un vals.

Din jurnalul lui Grohăilă

15 iulie 1953: Oh, doamne, de ce oare m-am născut porc? Și dacă m-am născut porc, pentru ce tocmai în G.A.S.-ul ăsta din Ghidigeni, raionul Brlad! Ghinion porcesc!... Sînt de acord ca după moarte să hrănesc cît mai mulți oameni, dar vreau ca atîta vreme cît sînt în viață, să fiu și eu hrănit.

18 iulie 1953: Nu-mi arde de filozofie. Imi chiorăie mațele de foame. De ce nu mi s-o fi dat mîncare? Doar nu cer nici șuncă, nici slănină afumată, nici parizer, nici alte specialități. Puțin furaj concentrat, și-atît.

25 iulie 1953: Mi-e mai bine. M-am obișnuit cu foamea..

1 august 1953: Sunt disperat. De ieri am rămas văduv. Mi-a murit scroafa. Buna mea scroafă, cântarada mea de viață și de abator, nu

mai este. M-a părăsit, lăsîndu-mă singur, cu costița nemîngiată. A murit sârmana de anemie pernicioasă. Din cauza foamei. Nu i se dădea mîncare. La început, cînd a simțit că slăbește s-a bucurat. Vroia și ea siluetă. Era atît de grasă și de frumoasă! Toți porcii îi făceau curte. Pe urmă începuse să slăbească văzînd cu ochii. Cereea de mîncare și nu i se dădea. Ieri a murit. Fie-i slăcina ușoară... Așa îi și este că numai oase era, biata de ea...

10 august 1953: Ce să fac cu cei 12 orfani? Cum să-i alăptez? Guișă de ție se rupe parizerul. Și slabi! Au ghinion, sârmanii! Nu s-au născut în zodia porcului. Altfel li s-ar da furaje...

1 septembrie 1953: Vorbeau îngrijitorii crescătoriei între ei, și am tras cu urechea. Spuneau că solicită mereu forurilor în drept furaje concentrate, dar că nu li se repartizează. Li s-a răspuns să aibă răbdare. Răbdare o să aibă ei, dar porcii nu cred să mai aibă...

15 septembrie 1953: Azi am primit în vizită un porc de-alături, văduv prin foame, ca și mine. „Eu zic, spunea el, să facem o petiție, altfel n-o să căpătăm mîncare“. Apoi n-a mai spus nimic, că nu mai avea putere. Era atît de slăbit, că abia de-a izbutit să deschidă gura, ca să-și dea sufletul.

1 octombrie 1953: Mă hrănesc numai noaptea în timpul somnului. Știi cum? Visez că mîninc furaje! Că folos însă, că dimineața mă crezesc... Poate c-o da dumnezeu, și după un asemenea vis să nu mă mai trezesc deloc. Numai așa o să mor de foame, sătul.

15 octombrie 1953: Maică-mea, măcelarul s-o ierte, mi-a spus înainte de a pleca la „Alimentara“: „Vezi, dragul meu Grohăilă, să trăești demn, așa cum te-am învățat. Să nu-mi mori înglodat în vreo cocină, de o moarte stupidă, ci numai la abator. Și tare mi-e teamă că n-o să mai văd abatorul. De peste trei luni n-am mîncat omenește, Cel dela forurile superioare ne-au trimis vorbă să avem răbdare. Cred și eu, dumnealor le convine. Ei mînincă de trei ori pe zi. Și noi odată la trei luni.

5 noiembrie 1953: Se spune că toamna se numără bouocii. I-am numărat și noi. Lipsesc o mulțime la apel. S-au dus cinci din orfanii mei. Atît au apucat să-mi spună, înainte de a-și da sufletul: „tăti-cule, ce-i aia furaj?“... oh... ooh!... Numai tată să nu fii!...

20 noiembrie 1953: Vorbeau iar îngrijitorii. Spuneau că însfirșit, cei solicitați dela forurile raionale au răspuns clar: „Veți primi furajele în ianuarie 1954!“... Mă-ntreb numai dacă pînă atunci, o să mai aibă cine să le mînince. Poate că birocrații care ne-au lăsat flămînzi. Pentru că după cap, se pare că se hrănesc cu furaje...

15 decembrie 1953: G.A.S.-ul a trimis delegați la Direcția Generală G.A.S. din Ministerul Agriculturii. Aici au primit cîteva vagoane cu... sfaturi. Sfaturi și iar sfaturi. Altceva nimic.

25 decembrie 1953: A murit și cumnată-mea. Sfaturile n-au reușit s-o pună pe picioare. Probabil că nu conțineau materii hrănitoare. Am rămas singur, fără sprijin și fără furaje. De-o săptămînă, numai cu sfaturi suntem hrăniți. Ne spun îngrijitorii: „Na-vă sfaturi, mîncăți. Sînt bune că-s dela Direcția Generală G.A.S.“ Am gustat și eu din ele. Nu-s rele, dar n-au nici un gust.

1 ianuarie 1954: Iată-ne în 54. Mulți au rămas în 53. Unii au trecut în noul an, alții au trecut în lumea cealaltă. Ferice de aceștia din urmă; nu mai au de-aface cu Direcția Generală G.A.S.

1 februarie 1954: Mulțumesc lui dumnezeu. Sper că în curînd nu voi mai avea nici eu de-aface cu forurile de mai sus... Simt că-mi dau... că-mi... că-mi... că... Amin!

pentru conformitate

I. AVIAN

„URZICA“ 5

Răspunzînd cu însufleșire la hotărîrea privitoare la măsurile pentru dezvoltarea creșterii animalelor în anii 1954-1956, numeroși țărani încheie contracte pentru creșterea și îngrășarea de animale.

De unde vii cu afișia bani, cumetre? Ai vîndut ceva la firg?
„Da' de unde, abia la anu' o să vîndi
!?!?
!?!? lăca așa. Am făcut contract cu Statul Popular pentru îngrășarea
lului!

Desen de F. CALAFETEANU

UN OM CU GRIJI

După ce își aruncă pentru ultima oară privirea asupra unui referat voluminos, și după ce-și puse parafa înfiorată pe o importantă decizie, tovarășul director al Intreprinderii Poligrafice Pitești se afundă ostenit în fotoliu, reflectând la greaua sa sarcină de conducător.

„Cine a zis că e bine să fi director de întreprindere, habar n-are de ce înseamnă „bine“ pe lumea asta!”

În definitiv ce putere are un director? Destul de limitată și răspundere... câtă vrei. Dovadă: el, om cu experiență și cu greutate, trebuie să recurgă în chiar întreprinderea lui la tot felul de tertipuri și de presiuni ca să convingă vreo tovarășe să aibă grijă dimineața de copilașii lui. Doar el se istovește în timpul asta pentru binele comun.

Și de aici au început birfelile: — Dece nu se ocupă nevastă-sa de copii, au întrebat unii...

Auzi familiarism! Să se amestece așa netam-nesam în treburile lui personale, să-l critice, ba, mai mult chiar, să-i pretindă lui, directorului, autocritică!

Dar nu le-a mers: A făcut o ședință în care, bineînțeles, a vorbit numai el, și, după ce a tras tuturor o săpuneală serioasă, a stabilit principiul că directorul nu trebuie să fie niciodată criticat, decât în chestiuni care privesc întreprinderea. Și atunci, bineînțeles, cu respect și cu bun simț. Pentru că, altminteri, se duce prestigiul de ripă.

Un singur gând îl mai mângâie. Astăzi își ia vacanță. În sfârșit, după luni de zile de muncă, pleacă și el pentru o zi, două, să se liniștească în sfîrul familiei. O să respire puțin aer curat, o să se odihnească, apoi, iar la luptă.

Numai să nu uite secretara să-i trimită vreun muncitor care să-i ducă damigeana cu vin pentru părinți. Că doar nimeni nu poate pretinde ca un director să-și care singur bagajele ca un hamal. E doar în joc onoarea întreprinderii!

Tovarășul director se foi de câteva ori în fotoliu, apoi începu să-și răsfoiască agenda. În susul paginii era notat mărunț: „contabilul întreabă cum să justifice zilele de muncă ale funcționarilor care au stat cu copiii?”...

Ah, câte griji are tovarășul director!

SERGIU MIHAIL

F. ghenădescu

TRAIASCA 8 MARTIE ZIUA INTERNATIONALA A FEMEII

- Cum, tovarășe soția dv. n-a venit la serbarea noastră!
- Cum era să vină!? Am lăsat-o acasă să-mi pregătească masa!

Desen de FR. GHENĂDESCU

Memoria bat-o vina

de M. MIRCU

La sfârșitul lui ianuarie am tost la Călărași. Era o zi de iarnă aprigă. Ninge și ploua neconținut. Am avut o tresărire plăcută când am zărit de departe, în Parcul Stahanoviștilor, din centru, un chioșc din cele noi, din cele mândre ale Difuzării Presei. M-am apropiat să iau un ziar. Era închis, deși era în plină zi. O aripă era desfăcută. M-am uitat, să văd dacă are ziare. Am văzut că chioșcul, înăuntru, era plin cu zăpadă. M-am mirat: oare în loc de ziare, și reviste, chioșcul acesta difuzează zăpadă? Un trecător mi-a făcut semn să mă uit la partea superioară a chioșcului. M-am lămurit: îi lipsea chioșcului o nimica toată: acoperișul!

Încă înainte de Anul Nou a fost instalat acest chioșc (poartă Nr. 152): temelie de beton, pereții, aripile, geamurile, mă rog, totul. Totul, afară de o nimica toată: acoperișul. De atita amar de vreme tot ninge și plouă în Călărași și în chioșc, pereții de lemn lucrați cu gust s-au umflat, or să putrezească, și Parcul Stahanoviștilor n-o să mai fie înfrumusețat și cu un asemenea chioșc, pentru că atunci când au adus chioșcul, au uitat să

aducă și acoperișul și după aceea, au uitat că au uitat să aducă acoperișul și uitat a rămas!

În ziua următoare m-am dus la Oltenița și tot în centru, tot într-un Parc al Stahanoviștilor, am văzut tot un chioșc cu firma mândră: Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor, Direcția Difuzării. Chioșcul poartă nr. 147. Și acest chioșc era instalat acolo de mai bine de o lună, și acolo plouă și ninge, și acolo chioșcul are tot ce-i trebuie, în afară de o nimica toată. Ați ghicit: acoperișul. Are însă un avantaj mare acest chioșc: N'au uitat să-i aducă acoperișul, pentru că l-au adus și l-au așezat chiar lângă el, sprijinit de un pom. Au uitat numai să-l așeze la locul lui. Pe urmă, au uitat că au uitat să-l așeze la locul lui. Și vremea merge înainte, oamenii s-au obișnuit cu acest peisaj nou pentru Oltenița: un chioșc fără acoperiș, alături de un acoperiș fără chioșc. Și ninge înainte, chioșcul e plin cu zăpadă, iar acoperișul, cum ați bănuț desigur va putrezi, și astfel se va curma o situație într-adevăr bizară: un chioșc fără acoperiș e ca un acoperiș fără chioșc.

„Cu” și „fără”

„Intinde-te cât ți-e plapuma”, spune proverbul. Ei, aflați că eu nu m-am putut convinge de înțelepciunea acestei zicale. Dece? N-am plapumă. Am pătură.

Intr-o zi m-am hotărât totuși să cumpăr o plapumă. Nu pentru mine, pentru mama. Ca orice om în vîrstă, nu se prea împacă cu frigul. Cu două lucruri nu se împacă mama: cu frigul și cu mine. Cu frigul că vine prea des și cu mine că vin prea rar. Are dreptate, dar ce să fac? Ea locuiește la Novaci, eu la Craiova. Acum îmi petrec vacanța la mama și azi am decis să-i cumpăr o plapumă.

Am luat-o la braț și am intrat amîndoi în cooperativă. Aici un vânzător m-a asigurat, gestionarul a întărit și președintele mi-a confirmat că plăpumi există, dar că nu se vînd. Dece, tovarăși? — „Nu ne-au sosit prețurile”. Și cu regrete în glas mi-au răspuns în cor pe trei voci: „Avem plăpumi, n-avem preț, încercați vă rog și miine”.

Am luat-o pe mama la braț și am pornit dela cooperativă spre casă. A doua zi am luat-o din nou la braț și am pornit de acasă spre cooperativă. „Avem plăpumi, n-avem preț, încercați, vă rog, și miine”, m-a anunțat corul care, de data aceasta din trio devenise quartet: Tomoiu Ion, președinte; Bărăscu Ion, gestionar; Moța Ion, șeful depozitului, și Oprișor, președintele U. R. C. A. D.-ului, atotputernic peste plăpumile fără preț din Novaci.

Am luat-o din nou pe mama la braț... Două săptămîni la rînd am tot luat-o de braț și am purtat-o cînd de acasă la cooperativă, cînd dela cooperativă acasă. Simțeam că mă apucă pandaliile. Mama însă se obișnuise. Ba începuse chiar să-i placă. Era singura ei distracție; la teatru nu mergea, la cinema nu mergea; mergea la cooperativă.

Intr-o seară, în timp ce mama fredona pe o melodie proprie, proaspăt compusă, șlagărul ei favorit „Avem plăpumi, n-avem preț, încercați vă rog și miine”, zăresc dela fereastră pe gestionara depozitului M.A.T. La subțioară ținea o plapumă nouă-nouță! A doua zi, glonț la cooperativă ca să mă interesez:

— Nu ne-au sosit prețurile, mi s-a răspuns. Gestionarei M.A.T.-ului i-am vîndut cu... dispensă de preț.

După cîteva zile, întîlnesc un cunoscut, salariat la o „Alimentară”. Trecea tanțoș pe stradă, și, foarte mindru, saluta prietenii cu mina stîngă. Cu dreapta nu putea să salute pentrucă în ea ținea o plapumă! Mă apropii de el:

- Cît te-a costat plapuma, nene Costică?
- „Cu” sau „fără”?
- „Fără”, zic eu fără să știu despre ce e vorba.
- „Fără” nu se vînde.
- Spune-mi, frate, izbucnii eu, da' ce-i aia „fără” și ce-i aia „cu”?
- Nenea Costică izbucni într-un ris cu cascade.
- Auzi... auzi... hohotea el, să nu știe ce-i aia... ha, ha, ha! „Cu”, mă băiatule, înseamnă „cu ciubuc”... „Fără” înseamnă „fără ciubuc”... Înțelegi? Numai că la cooperativa noastră plăpumile se vînd numai „cu”...
- Bine, frate, dar cînd au sosit prețurile?
- De două săptămîni! Odată cu plăpumile: 150 lei bucata. Restul, dela caz la caz...
- Dau fuga la Bărăscu Ion, gestionarul cooperativei.
- Bine că v-au sosit prețurile, tovarășe.
- Uite acu ne-au sosit. Numai că birocrații dela Centru ni le-au trimis exact după ce s-au terminat plăpumile. Să nu mori de necaz?
- Cum adică, le-ați vîndut?
- Te cred, doar n-o să așteptăm prețurile. Noi suntem operativi!
- Și cine, mă rog, le-a cumpărat?
- Cine a vrut.
- Nu zău, chiar cine a vrut?
- Sigur, frate. A vrut președintele, a luat președintele; a vrut responsabilul, a luat responsabilul; a vrut gestionarul, a luat gestionarul. Și nu uita că aștia au și prieteni. Au vrut și ei... Gîndește-te și dumneata: prieteni mulți, plăpumi puține. Poți să împaci pe fiecare?
- Ii fac un semn discret cu ochiul și un altul mai discret cu degetele... Bărăscu se luminează la față:
- Păi, dece n-ai spus așa dela început, frate? Vezi cum ne faci greutăți în muncă? Ți-ai pierdut vremea două săptămîni de pomană, cînd puteai să pui degetele în mișcare încă de-atunci! Și pînă să mă desmeticesc, o plapumă de toată frumusețea apărui pe teighea.
- Să te-nvelești sănătos. E o minunăție de plapumă! Și ieftină: 200.
- Cu 150 nu merge?
- Cu 150 nu merge. Stă...
- Plapuma a rămas acolo. Eu am plecat. Pe drum mă tot uitam în urmă. Cine știe, poate că pleacă și gestionarul...
- „Cu” sau „fără”?
- Eu zic „cu”: cu președintele cooperativei, cu președintele U.R.C.A.D.-ului, cu șeful depozitului.

ALEX. VIANU

Desen de N. JURĂSCU

„CRITICUL” DE ARTĂ: — Nu ți se pare că aici interpretarea picturală valorată prezintă sensibilitatea unei palete cu un mare potențial analitic deși cromatic?

IN EGIPT
Poziție incomodă.

Desen de EUGEN TARU

IN LUMINA FAPTELOR

SIMPLĂ ȘTIRE

Regele-păpușică al Cambodgelui l-a decorat pe dl. Georges Bidault, ministrul de externe al Franței, cu „Marele Cordon al Ordinului Femeilor Virtuozose“.

Ce legătură este între d. Bidault și femcia virtuoză nu știu nici d. Bidault și nici regele Cambodgelui.

UNDE DUCE „MORALA“ BURGHEZĂ

Între tunuri și unț vrajba e cruntă și veche. Tunurile au pus picioarele în prag: ori untul, ori noi!

Aceeași dulce armonie domnește între tunuri și școală. Nu se împacă între ele și nu pot duce casă bună în același buget.

În Franța, de pildă, pentru a-l învăța pe az-

8 „URZICA“

buche, tinerele vlăstare sunt îngrămădite, din lipsă de școli, unde cu gândul nu gindești. Un corespondent al ziarului „Humanité“ arată bunăoară că în comuna Des Essarts școlăria s'a prăpădit în sala oficiului stării civile. Așa că, ori de câte ori o tină răchete vine să se lege cu jurământ în fața primarului, bieții școlari sunt nevoiți să plece acasă.

Am aflat însă una mai boacăna ca toate într-o telegramă a oficioasei „Agence Française de Presse“, care anunță că, din porunca părinților, elevii școlii comunale din Winterbach s'au pus în grevă, pentru că în aceeași clădire cu școala funcționează o ...casă de prostituție. Și cum această sacrosanctă instituție burgheză nu poate fi închisă, rămâne închisă școala.

Ce vreți?... Dolarii de la Washington, cu care abia de-și trage sufletul guvernul dela Paris, sunt pentru tunuri, nu pentru școală.

Senorita Lucina Alvarado Tessada căsătorită. Iată însă că de aproape trei

porta niciun lement senzational dacă

adăuga și oarecare implicații internaționale.

Dar să relatăm întâi întâmplarea.

mexicana a hotărât să-și expedieze bărbatul

apel la pistol, șoricioaică, cianură, sticlă

Dar senorita Tessada locuiește la hotărârea

mice pe care se pare că le apreciază în

fără scrupule și ezitări, folosindu-se de

nistrată într-o băutură pe care soțul a

ar fi întârziat să înghită ultimul său pahar

care cu atita generozitate i-a administrat

Faptul a stîrnit vîlvă și dona Tessada

Zeci de avocați s-au hotărît să-o

în căsătorie la terminarea procesului. S-a

a investit 12.000 de dolari, cîți ar fi de

Dar nu despre îmbalzeala matrișii

implicațiile internaționale stîrnite.

Serviciul de Informații al Statelor

monstruoasă. În definitiv, asemenea fap

familii. Întrebarea care s-a ridicat, a fo

să nu uităm, nitratul de uraniu este

Statele Unite au cerut autorizația

misie mixtă: mexicană pentru aspectul

Pînă la ora actuală nu s-a făcut

funct. Ilimitat: tace. În schimb, comisi

cu patru miligrame un singur mexican,

Există o nouă armă „secretă“. I

Lederman a declarat că are intenția să

unei primejdioase arme secrete rusești:

Dacă icrele negre au ajuns o per

În infirmeriile din Johannesburg

bluze albe. Pe viitor, uniforma lor va

motive igienice sau sanitare. Din cu

halate roșii, iar infirmierele de rasă ne

Dacă la Johannesburg există o a

albe, ne închipuim cu ușurință de cită

Fabricanții de dantelă din Calais

serios debușeu al acestor produse în co

plasau pe piața americană dantelă. În v

O recentă lege americană a hotărât

pregnate cu o materie specială care să

Măsura a fost dictată de cauze s

ce au luat o asemenea hotărîre: în t

stare de ebrietate care le anula orice

doamnelor. Deaceia s-a hotărît ca dant

Într-adevăr, logica americană e f

veți pe domnii americani de whisky. C

amenințată? Pînă una-alta, s-au luat m

citori au rămas fără de lucru.

Avea dreptate vaporosul poet Gi

În conformitate cu legiuirile hip

nat să stabilească lista complexă a org

Comentariul care însoțește știrea

dece să se teamă: în cel mai rău caz v

slujbe. Lista este bogată și începe bine

Asociația pentru strîngerea legăturilor

asociațiile pentru protecția negrilor și

țiile care-și propun să lupte pentru pa

meii, pentru protecția mamei și a copil

tive. Nu sînt omise, bineînțeles, citeva

șahului, a filateliei, și chiar a acelora c

Dar departamentul justiției a re

trălă de gangsteri și de ucigași. Cei car

foști întîlniți oameni care ar putea fi su

ideilor progresiste. „Maffia“ nu a călca

au fost niște cetățeni foarte onorabili,

fiscale.

Și, dacă stăm strîmb și ne gîndim

ar fi mai prins cîțiva ani de viață, put

chiar în comisia pentru cercetarea activ

„Societatea femeilor“ piesa lui A

incendiar manifest comunist. În aceeași

perverti mințile celor tineri. Printre

Jules Verne.

Bietul Jules Verne! Dacă ar fi și

preferată a lui Mc Carthy și ar fi scri

Klux Klan“, „Ocolul pămîntului în c

Carthy“.

BARANGA

um cîtăva vreme o simplă mexicană frumoasă și nit eroina unui roman pasional. Faptul n-ar com-sonoritei — fiindcă de o crimă e vorba — nu s-ar

soțul ei, și înzestrată cu un temperament focos, ea dreptilor. Bineînțeles, dona Lucina putea face alte ingrediente folosite în asemenea împrejurări. l Statelor Unite și e contemporană cu armele ato- cu totul deosebit. Deaceea, și-a atomizat jumătatea, grame de nitrat de uranium. Substanța a fost admi- cu coca-cola. E în afara oricărui dubiu că victima fi știut cit a investit consoarta sa în licoarea pe de dolari. Dar n-a știut și a băut-o.

enit peste noapte un personaj celebru. teva sute de tineri s-au declarat dispuși s-o ceară e lesne de înțeles: dacă într-un singur soț mort rde unuia viu?

mina mexicanei asasine vrem să scriem, ci despre

sesizat. Nu fiindcă respectiva crimă i s-ar fi părut plă în Statele Unite cu miile și în cele mai bune unde a luat senorita nitratul de uranium? Fiindcă, prețios, bun să se facă din el bombe.

ul a încuviințat, ca cercetările să se facă de o cr- crimei, și nord-americană pentru cel atomic.

l. Dona Lucina Alvarado Tessada, fidelă soțului de- de cercetări e extrem de indignată: cum să omori să extermini, la nevoie, un om întreg?

inei telegrame a agenției United Press: „Martin lui Foster Dulles pentru a atrage atenția asupra e“.

ăă comunistă, ce ne facem cu icrele... „roșii“?

ca de Sud, s-a interzis infirmierelor să mai poarte re cenușie sau roșie. Hotărîrea nu a fost luată din icini. Surorile de caritate de rasa albă vor purta albe.

rijă deosebită în ce privește halatele infirmierelor se bucură bolnavii negri.

mente de gravă încordare. Precum se știe, cel mai tatele Unite. În fiecare an producătorii din Calais milioane franci francezi.

articolele vestimentare din Statele Unite să fie im- de foc.

cei care au elaborat legea nu s-au sfiit să arate de elor mondene americane oaspeții aflîndu-se într-o aprins cu țigările rochiile fine și vapoaze ale mai fie inflamabile.

mai ușor să bagi dantela în gudron decît să-i des- să cu fabricanții din Calais care își văd producția va fabrici și-au închis porțile și citeva mii de mun-

„viața e o dantelă“.

e americane, departamentul justiției a fost însărci- subversive și incendiere din S.U.A.

t decît liniștitor: membrii acestor asociații n-au i în temniță, și în cel mai bun caz, dați afară din Partidul Comunist din Statele Unite. Continuuă cu e cu Uniunea Sovietică, cu Spania democratică, cu împotriva discriminărilor rasiale, cu toate forma- diverse societăți de luptă pentru emanciparea fe- termină cu mai bine de două sute de cluburi spor- ociații vînatorești, pescărești, pentru propagarea stecă gumă.

acă pe listă, faimoasa „Maffia“, organizație cen- mit tabelul au perfectă dreptate. În „Maffia“ n-au sentimente procomuniste, și nici propagatori ai legile lui Mc Carthy. Al. Capone sau Dillinger ar fi putut obiecta cel mult călcarea obligațiilor

bservăm că, la urma urmei, au avut ghinion: dacă reptele ierarhiei sociale și i-am fi întîlnit, cine știe, americane. Erau specialiști în amprente digitale.

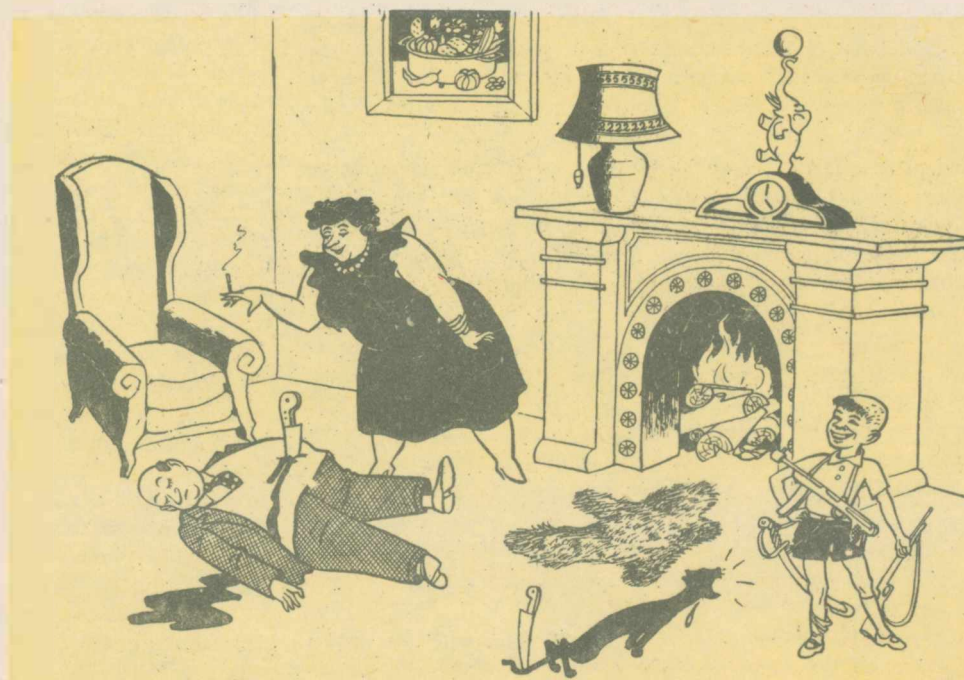
fost interzisă în Statele Unite considerată fiind un a bibliotecile publice sînt expulzate cărțile care pot încredințate se numără „20.000 leghe sub mări“ de

șteaptă o asemenea soartă, ar fi consultat biblioteca ics cu titlul „Două zeci de mii de negri uciși de Ku lui asasinat modern“ sau „Copiii căpitanului Mc

STAMPĂ JAPONEZĂ MODERNĂ

Desen de T. NICORESCU

EDUCAȚIA TINERETULUI ÎN ȚĂRILE CAPITALISTE

— Vai, domnule Brown, nu trebuie s-o luați în serios! Kuky se joacă doar de-a cinematograful.

Desen de F. CALAFETEANU

UN BUTON DE ȘOȘONI ȘI CATEVA ANEXE

de URY BENADOR

Se știe: foarte mulți oameni care nu mor de prea mult lucru, se plîng că nu mai prîdidesc. Deasemeni, se știe că mulți oameni răi, vor să treacă drept plînea lui Dumnezeu, dar cînd te desparți de zîmbetul lor dulce, ești fericit că nu-ți lipsește un deget dela mîna pe care ți-au strîns-o cu efuziune.

Ei uite, că unui amic al meu i-a fost dat să întîlnească un exemplar de tip opus: un cm — conducător de mare întreprindere—care, desigur foarte ocupat — își ține prețiosul timp la dispoziția cetățenilor. Deasemeni, deși om cu adevărat de treabă, face tot ce poate ca să treacă drept inimă acră.

Dar să povestim întîmplarea care l-a adus pe amicul meu la descoperirea acestui exemplar. Din nefericire însă, ea trebuie povestită oarecum dela Adam, căci în felul acesta mulți dintre noi se vor bucura să constate că și ei cunosc, fără să fi observat, exemplare asemănătoare, mai ales în posturi de conducere.

Iată întîmplarea:

Spre sfîrșitul iernii trecute, soția amicului meu și-a cumpărat o pereche de șoșoni scurți, din cei cu butoni. Subliniez: cu BUTONI! Dece cu butoni? Foarte simplu: ca să evite riscul șoșonilor—cismulițe, care au fermoare, iar fermoarele se defectează ușor. În orice caz cele de anul trecut se defectau. E drept că la șoșonii cu butoni, tocurele sunt egale, pe cînd pantofii — mai ales iarna — se poartă cu tocure joase, așa că începe o întregă operație complicată cu încălțatul și descălțatul șoșonilor, și chiar cu purtatul lor. Asta e adevărat. Dar ai cel puțin satisfacția că și șoșonii—cismulițe, au totuși la fel de înalt și prezintă deci aceleași complicații. Dar să trecem mai departe.

Așadar, soția amicului meu a cumpărat o pereche de șoșoni, din cei cu butoni, deci nu cu fermoare, care se defectează.

E bine, nu-i așa?

Ei, uite că există un Dumnezeu al șoșonilor cu fermoar, dușman al celor cu butoni.

Căci soția amicului meu nici n-a încălțat bine șoșonii cu butoni, cînd la descălțatul lor, poel s-a rupt un buton. Un fleac, nu-i așa? Uite că nu este chiar așa!

Amicul meu și soția lui au colindat atelierelor de cismărie, de poșete, de valize, mă rog, oriunde li s-a spus că ar putea fi reparat butonul. Sau înlocuit. Și n-au găsit. Om ciudat, amicul meu nu a vrut să se ducă la fabrică — așa cum a fost sfătuit — ca să se înlocuiască acolo butonul. Își spusese că poate tovarășul director ar interpreta acest simplu accident drept un lucru curent și s-ar necăji... Dar nu asta are importanță, ci că iernile nu sunt eterne, așa că a trecut iarna și soția amicului meu a dus-o fără să fi purtat șoșonii decît de două-trei ori.

Dar, nenorocire: Iernile dacă au bunăvoința de a nu fi eterne, au însă nedelicatetea de a reveni după exact un an, așa că, anul acesta problema s-a pus din nou. După un scurt și zadarnic colind în oraș, pentru a înlocui butonul, amicul meu s-a hotărît să asculte sfaturile date, și-a pornit la fabrică, sigur că lucrurile se vor rezolva simplu și repede.

În atelierul fabricii a pătruns — slavă domnului — repede și ușor fără nici un fel de control. (Noroc că nu nutrea gînduri de răzbunare în legătură cu butonul, și nu e rudă cu foștii patroni ai fabricii, căci putea face orice. Dar nu despre lipsa de vigilență a conducerii vrea să fie vorba aici, ci de bunăvoința și serviabilitatea tovarășului director al fabricii, și de timpul dumisale liber, pus la dispoziția cetățenilor).

În drum spre atelier, amicul meu a nimerit într-o încăpere unde — așa cum i-a spus tovarășul portar — avea să găsească un tovarăș „cărunt”, care ar urma să rezolve lucrurile.

Dar uite că, lângă tovarășul cărunt — ocupat cu pregătirea expediției unui transport de șoșoni — stă în picioare un tînăr frumos, cu ochii vii, inteligenți și chip luminos.

Urmează dialogul:

TÎNĂRUL: Pe cine căutați?

AMICUL MEU: Pe tovarășul acesta cărunt.

TÎNĂRUL: În legătură cu ce?

AMICUL MEU: (Îi spune scurt despre ce e vorba și scoate șoșonul din ziarul în care era învelit).

TÎNĂRUL: (Făcînd pe asprul) Nu se poate! Aici nu e atelier de reparații. E fabrică!

AMICUL MEU: Știu... dat am fost îndreptat spre acest tovarăș cărunt...

TÎNĂRUL: (devenit și mai aspru) Am spus odată! Aici nu e atelier de reparații.

AMICUL MEU: (nișel perfid) Am înțeles. Dar știam că aici e fabrica unde s-au fabricat șoșonii ce trebuie reparați înainte de a fi purtați. (Și îi spune că a încercat mai întîi să-i repare în oraș).

TÎNĂRUL: (Fără a-și declina încă — din modestie — calitatea de director) repetă amplificat, informația că aici nu e atelier de reparații etc. etc.

AMICUL MEU: Îl asigură din nou că a încercat zadarnic să repare șoșonul în oraș și îl roagă să aibă amabilitatea de a-i spune măcar unde presupune dumnealui că ar putea fi reparat sau înlocuit butonul.

TÎNĂRUL: Îl informență — cu ton repezit — că aici nu numai că nu e atelier de reparații dar nici birou de informații nu este. Apoi — cu oarecare bunăvoință — îl mustră că a încercat desigur în sectorul particular și n-a încercat în sectorul socialist, la cooperative.

AMICUL MEU: Își face autocritica pentru fragmentul de contact cu sectorul particular, dar îl asigură că a încercat și în sectorul socialist și că... etc.

Însfîrșit, ți-era mai mare dragul să vezi cum doi oameni în toată firea și fiecare cu treburi au timp de pierdut acolo, în mijlocul încăperii unde tovarășul cel cărunt își căuta de lucru, tăcut, parcă, fără a observa că există pe lumea asta oameni fără treabă.

Înfrînt de tenacitatea tînărului, amicul meu nu are ce face și începe să vorbească cu cine are plăcerea să stea de vorbă.

TÎNĂRUL: Cu directorul fabricii.

Amicul meu a avut o tresărire de fericire. El cunoaște un director pe care la prima ochire îl simți, îl vezi că e director. Dealtfel, acela cînd vorbește de sine cu subalternii instituției sale, nu vorbește decît la persoana a treia și în titulatură: „DIRECTORUL”. Și uite aici, un tînăr care te lasă atîta vreme să nu bănuiești măcar că e director, iar acum, cînd — silit — își declină calitatea, o face cu modestie. Dar dacă bucuria amicului meu că a dat de un director modest era, ca să zicem așa, de natură obiectivă mai exista și una subiectivă: speranța, că, grație calității de director, acum va lichida repede chestiunea. Uite, însă, că tovarășul director reia discuția dela început, despre calitatea de fabrică și nu atelier de reparații sau birou de informații al întreprinderii, despre pisălogi cari te țin din lucru... etc.

Amicul meu — om ciudat — închipuindu-și pe semne că are mai puțin timp decît tovarășul director, pornește spre ușă, asigurîndu-l pe tovarășul director, că va încerca să popularizeze un om ca dumnealui. Și adresîndu-se, compătimitor, nefericitului șoșon, pe care îl învește din nou în ziar: — La gazetă cu tine!

DIRECTORUL: (cu o tresărire) Dar cine sunteți dumneavoastră?

AMICUL MEU: Un cetățean care a venit pentru ceeace v-a spus.

DIRECTORUL: (Nu-l crede, ci e sigur că e „ziarist” și tresare din nou. O clipită numai și se reculege îndată) Aha! Amenințați? Dar pe noi nu ne impresionează!

Și pînă să observe amicul meu, i-a și luat șoșonul din mîna, a strigat pe cineva de jos — din atelierul cu care comunica un lift continuu, a aruncat șoșonul în lift, și cît ai clipi șoșonul a urcat înapoi pus la punct, și complectat cu un zîmbet dulce al tovarășului director.

Amicul meu — om ciudat — în loc să fie bucuros, s-a întristat. Și i-a mărturisit tovarășului director pricina tristeții:

1) dacă se putea repara — deși nu e atelier de reparații — dece nu s-a făcut îndată, fără să se mai piardă atîta timp?

2) dacă nu trebuie să se repare aici, dece s-a făcut, călcîndu-se desigur anumite legi sau dispoziții sau reguli?

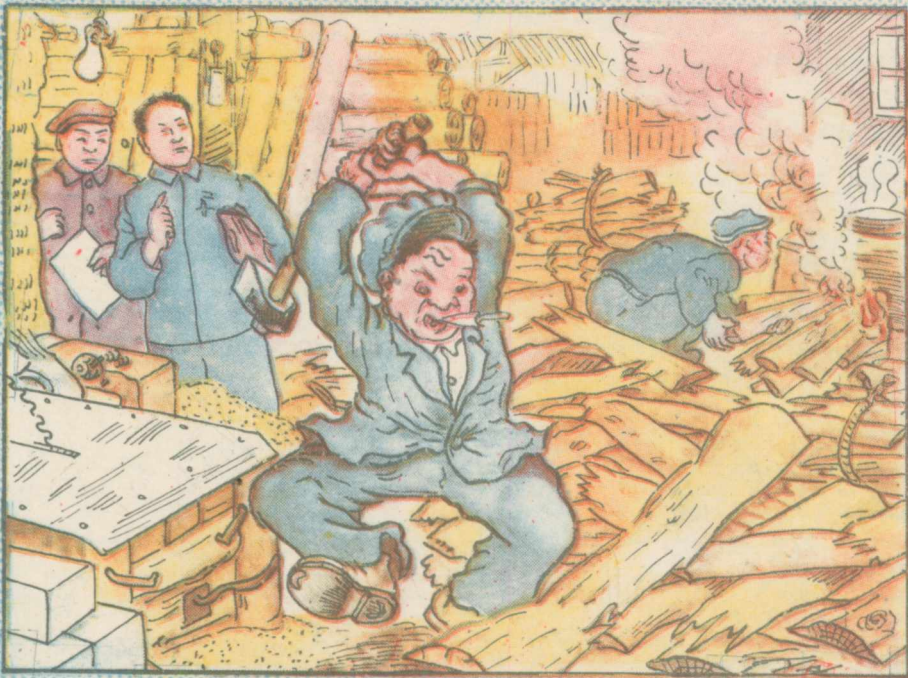
Și mai ales:

3) Ce se fac bieții oameni pe care tovarășul director nu-i crede „ziariști”?

L-a liniștit, însă, asigurîndu-l că nu este decît un simplu cetățean.

Și, pentru că i s-a părut că vede pe chipul tovarășului director nu numai o privire dezamăgită „vasăzică nu e ziarist”, a băgat repede șoșonul în ziar, a strîns bine pachetul și a dispărut ieșînd pe poartă aproape la fel, de ușor — și fără control — cum a intrat.

Norocul lui că la colț, tramvaiul era în stație, așa că nu l-a ajuns din urmă dezamăgirea eventual activă a tovarășului director.

— Pentru ce distrugi lemnul de construcție?
— Ca să economisim cărbunii!

Desen din „SĂGEATA” (din R. P. D. COREEANĂ)

În timp ce numeroase familii franceze trăiesc în cocioabe sărăcăcioase, în Franța se construiesc pe întrecute case de locuit pentru armata americană.

— Tată, se spune că acolo locuiesc aliații noștri, care ne apără casele...!

Desen de J. PAP

(din R. CECOSLOVACIA) „DIKOBRAZ

— De ce plîngi, Buterlei? Pentru că nu mai vin americanii?
— Be, pentru că vin și nu mai pleacă.

Desen de T. PINDAREV

(din R. P. BULGARIA) „STARȘEL”

ÎN GERMANIA OCCIDENTALĂ

FABRICANTUL: — Numai lupta pentru pace e de vină. De n-ăr fi ea acum ați avea de lucru; ați strunji grenade la mine.

Desen de PETER DIETRICH

(din R. D. GERMANIA) „FRISCHER-WIND”

— De ce ați neglijat chestiunea igienet și a protecției muncii?
— E adevărat dar nu avem ce face! Acum, problema cea mai importantă este doar grija pentru um...

Desen de CHARLIE (din R. P. POLONIA) „SZPILKI”

de TEODOR PICA

Dimineața când se-ascunse-n nori
a lunii secere
în poiană, știu eu unde,
s-a pornit întrecere.

Și-au venit din fund de munte,
înfoind cojoacele,
de prin văi și rițe multe
toate dobitoacele.
Hotărâte să aște-nădă
chestie mult discutată:
care din atât popor
e mai sprinten la picior?

Și ca premiul să nu fie
prici de sfadă ori minie,
și-au ales de mai-nainte
un arbitru copt la minie:
Un dovieac dintr-o grădină,
scos atunci din rădăcină,
să le facă el dreptate,
înțeleptul, cum socoate...

Hotărât a fost s-alerge
toți deodată pînă hăt
ling-un deal și, se-nșelege,
tot în goană și-ndărăt.
La un semn cu toți se-implintă
într-a codrului cărare...
Lupta-i grea, cărarea strîmă...
Care, să vedem, pe care...

Și-a rămas singur dovieacul
la sosire, mărturie,
el, ce n-a-ndrăznit, săracul,
nici un pas, de cînd se știe...
Ce gîndea în sinea lui

n-am nici timp, nici chip să spui...
Iată-i! Vin primii viteji
val-virtej...

Prins de coama vîntului,
așternut pămîntului,
ca scînteia din amnar,
șiși primul: un ogar.
Iar în urmă-i năvălesc
cerbul, calul arăbesc,
capra, iepurele sprinten,
lupul ca mușcat de pînten,
chiar și ursul nădușit,
printre primii fu sosit.
Mulți s-au răzgîndit pe drum
și din ciți au fost, acum,
ia-mpărșit și la dreptate
n-au ajuns nici jumătate.

Sta dovieacul ameșit,
printre vrejuri priponit,
și să spuie-și drege glasul
cui îi fu mai sprinten pasul...
Dar cînd vorba să-și adune,
pășărilor-au prins să sune
trîmbițași, că pe cărare
ultimul fugar răsare.
Toți privirile-și-ntorc
și îl văd sosind pe porc...

... dar la ivirea lui,
parcă i-a străpuns un cui
inima dovieacului...

„Dintre toți ciți i-am văzut,
porcu-i cel mai de temut:
minie strîmă, rit de-opeț,
să mă pun bine cu el...”

Nu de frică, dar
Nu strică...“
Și către suflarea toată
spuse dreapta-i judecată:

— Eu, primul pe porc socotu-l.
Lui laurii și crinii!
Vot? Ce-i drept, sosirăși primii,
dară... asta nu e totul!
Să vînture pămîntul, o poate orișicare
chiar eu, deși se spune
că n-aș avea picioare...
Căci de pe-un deal spre vale,
ori de pe-un vîrf de stîncă
pornind, numai agale
m-aș năpusti. Ba încă...

Pe cînd — fuserăși față
la porc: ce stil! Ce suflet!!
când coama și-o răsfață
gonind într-un răsuflet.
Și salturi avîntate
și slobod truțul șui
le-avu din plin pe toate
doar porcul, dumnealui...”

La asemeni judecată,
pe principii rezemată
s-a oprit înspăimîntată
strașnic adunarea toată.
Paltinii de-așa rușine
fși plecară-ncet grumazul
chiar și porcului, s-ar spune,
i s-a cam încins obrazul.
De mirare se oprise
răsufierea dimineții.
Soarelui doar, pare-mi-se
ii rîdea firul musteții...

EPISTOLA CU TÎLC

de ILIE SPIREA

Vă scrie-aceste rînduri un chibrit
— un beșișor de lemn neînsemnat —
ce fără cap de-un ins a fost găsit
și-apoi de ciudă-n stradă aruncat.

Pur-sînge brad de pe întinse culmi,
din scurta-mi viașă oare ce-ași făcut?
Mă rîd frășinii din stejari și ulmi
și-mi blestem ceasu-n care m-am născut!

Nu sînt făcut să mor sub vreun călci
— s-o afle toți ce m-ocărăsc din plin! —
De aceea, din ianuarie întii,
nădăduiam să scap de-acest destin...

O veche zicătoare spune-așa:
„De nu ai cap, vai de picioare!” — știu,
de ce să par nevrednică surcea,
cînd sînt chibrit și pot chibrit să fiu?

Voi la zicala asta seama să luași
— ea vă privește-anume și-are rost...
cu mine nu cumva să semănași,
ci-n muncă fiși mai buni de cum ași fost!

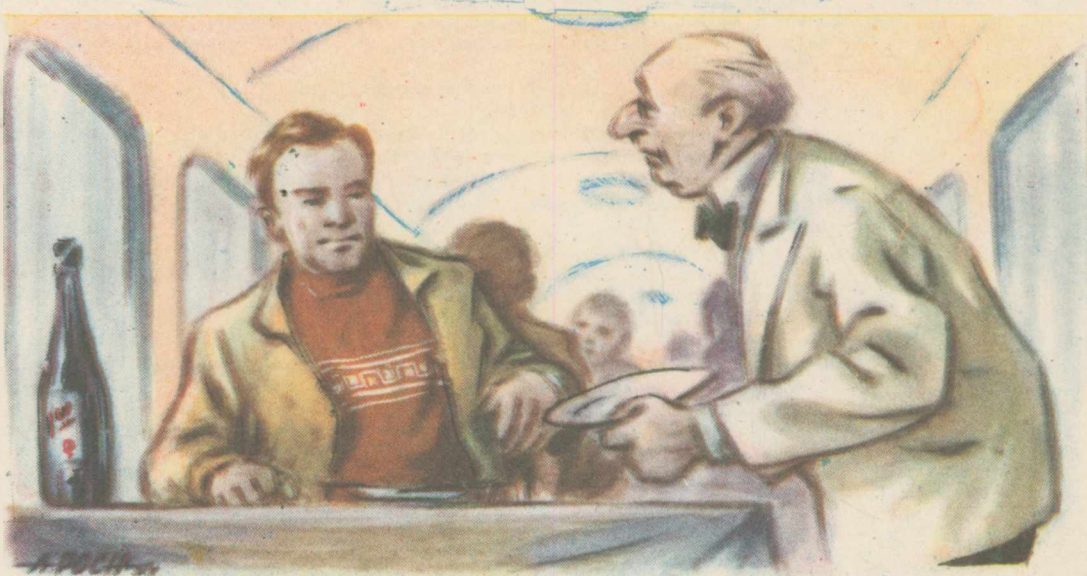

OSPĂTARUL: — Ce doriți să scriți: „O sugestie”?
CLIENTUL: — Nu, o reclamație.
OSPĂTARUL: — N-avem condică.

Desen de M. COSTI

Dom' Mușat OSPĂTAR DE LUX

de MARIA ARSENE

Ilustrație de A. POCH

Dela Cîmpina la Predeal, drumul de fier urcă vitejește pante drepte, trece curajos peste prăpăstii amețitoare și se strecoară în unduiri dulci și curbe grațioase pe la poale de munți cu crestele în nori și trecători înguste, cît să cuprindă — în coaste de lemn — șireturile lucii, de oțel, ale liniei.

Dela fereastra vagonului, privești natura sălbatică se desfășoară în goana rapidului ca pe un ecran. Soarele și aerul tare de munte îmbujorează obraji, ațîță pofta de mâncare.

În vagonul-restaurant, zece călători așezați la câteva mese. După felul cum vorbesc și sînt îmbrăcați, lesne le ghicești profesiunea.

Ceeace face și Vasile Mușat... Dom' Vasile Mușat, ospătar de peste 20 de ani în vagoanele-restaurant.

...Cei trei dela masa din colț sînt funcționari în interes de serviciu, își spuse, examinîndu-i, dela locul lui, așiat în capătul vagonului. Călătorii de rînd care își cer restul la un leu și două felii de cartofi în plus la garnitură.

...Și grupul acela de patru inși care a ocupat masa din mijloc... Brigadieri silvici în delegație. Desigur că și-au părăsit locurile din clasa a treia, ca să se lăfăiască pentru doisprezece lei consumație în fotolii de piele și la ferestre de cristal cu perdele de pluș. Ia te uită ce bocanci au!...

— Ei, tovarășe, puteai să-ți scuturi ciubotele de zăpadă, că nu-i grajd aici.

Cel apostrofat își trase picioarele sub masă și roși fără să-i răspundă.

Privirea lui dom' Mușat trecu cercetătoare și batjocoritoare mai departe.

...Acolo e o pereche sau... Nu. O profesoară pensionară care-l va întreba curioasă cîte ouă și cîtă făină s'a întrebuițat la omletă. Halal mușterii...

...A, dar asta-i culmea, se cutremură dom' Mușat, zărind un ins cu șubă, căciula și cisme, venit nu se știe din care clasă. Așezat la masă, omul citea o carte.

— Hei, tovarășe, dumneata, dumneata, ce-i aici, sală de lectură, bibliotecă? Ce vrei să mănînci? Lasă cartea și spune că n-am vreme...

Omul s'a uitat la dom' Mușat, a comandat și și-a văzut de treabă...

...Hei, ce oameni, ce timpuri... oftează în sinea lui dom' Mușat. Unde-s anii de aur cînd în vagonul-restaurant nu puteau intra decît persoane subțiri, distinse... Ca domnul Caralulis, de pildă, care avea bancă la Craiova, metrese la Constanța și juca ecarté pe o mie miza, pierzînd sau cîștigînd un teanc de bancnote între Eforie și București. Niciodată nu lăsa mai puțin de cinci sute de lei bacșiș în farfurie.

...Sau generalul Melinte, care călătorea totdeauna însoțit de cîte o fetișcană de liceu, pe care o amețea dela Galați la București-Nord numai cu trei, patru pahare de „amestecată"... Parcă-l aud: „Monsieur Mușat, te rog o specială pentru duduia... Dar dulce, că nu-i învățată". La plată nici nu se uita la notă: băga două degete în buzunarul dela spate. Fșșșt, o hîrtie mare, albastră. „Au revoir, monsieur Mușat!" „Să trăiți, dom' general!"

...Sau domnul Basil Serbescu, proprietarul țeșătoriilor din Livezeni și Riureni. Îi plăceau numai vermurile fine, pe care le sugea cu paiul din paharul înalt, cu piciorul de-o șchioapă... Ar fi îndrăznit pe-atunci vreun mocofan din ăștia să intre în vagon! Oof! ce vremuri, ce timpuri! Mamă, doamne!

— Ho, ho, tovarăși, aveți răbdare că vin...

☆

La Sinaia s-a mai urcat un pasager. Un ins înalt, spîtos, în costum de schior, ochelari de soare, ceas de aur la mână și o valiză din piele de porc.

...În sfârșit, iată și unul mai ca lumea! Ba, mi se pare că e chiar un domn. De mult nu s-a mai rătăcit pe aici un asemenea client. O zbughi spre călătorul în costum de schior. Șterse cu mîgălă fața de sticlă a mesei.

— Pofțiți, luați loc! Vă recomand să ocupați scaunul de lângă fereastră. E mai comod și a-veți și perspectivă...

Călătorul îi mulțumi și se așeză. Dar dom' Mușat rămase mai departe în picioare. Vrea să le arate mîrlanilor că își cunoaște meseria, atunci cînd are pentru cine.

— Doriți să serviți masa?

Schiorul răspunse scurt.

— Da.

În cîteva minute, dom' Mușat se 'ntoarse cu un platou cu felii de friptură din care alese pe cea mai grasă și mai rumenă. Umplu jumătate farfurie cu cartofi.

— Nu vă recomand ciorba... E de vacă... Dacă am fi avut o supă de pasăre, cu plăcere.

Veni apoi rîndul farfuriei cu salată de castraveți acri și a coșulețului de piine, pe care le așeză cu o învîrtitură îndemnatică a mîinii.

Pasagerii dela celelalte mese îl priveau zîmbind cum se agită dela bucătărie la masa schio-

rului, și iarăși dela masă la bucătărie. Dom' Mușat spuse la urechea călătorului:

— Vă rog să nu comandați bere... Nu face. Știți, nu e pentru dumneavoastră. Mai bine o sticlă de negru virtos...

La Azuga, încercă o discuție mai intimă cu călătorul distins.

— Frumoasă stațiunea!

— Într-adevăr, minunată!!

— Uitați, acolo își avea vila domnul Concescu...

— Directorul dela societatea Petrol-Ploiești?

— Il cunoașteți?

— Și pe el și vila lui din Azuga. Și pe aia din Sinaia. Am locuit în amîndouă.

Fața lui dom' Mușat se luminează.

— Oo, dacă spunei că-l cunoașteți pe domnul Concescu și că i-ați fost oaspe în vilele lui... un om grozav... Numai eu îl serveam în vagon... Ospătar de lux. Cînd s'a întors din străinătate... Asta a fost în treizecișisase... Nu, în treizecișiopt...

Cineva bate la una din mese și strigă:

— Bere! Te rog încă două sticle, tovarășe.

Dom' Mușat privește disprețuitor, întoarce spatele, și-și continuă discuția întreruptă.

— Și cum vă spuneam, grozav om... În treizecișiopt făceam cursa București-Curtici-fronțieră. I-am luat două geamandane înainte ca vameșii... Înțelegeți... Dar nu mi-a părut rău. Știa să recunoască și să se poarte... Om de lume, ce mai! Sunteți rudă cu dumnealui?

— Nu.

— Spuneați că ați locuit la dînsul.

— Mama...

— Așa...

— ...Era spălătoreasă la vila lui din Azuga.

— Cum? Ce... Ce spuneiți?

— ...Spălătoreasă. Locuia într-un subsol cu încă alte două femei de serviciu...

— ?!

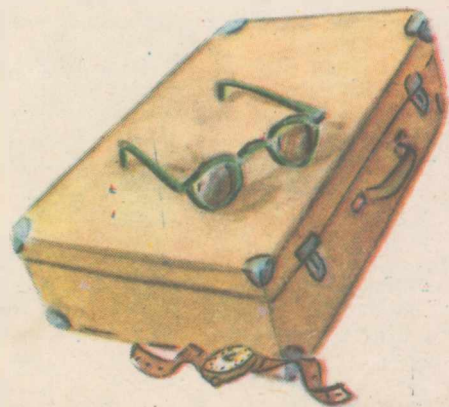
— Iar la vila din Sinaia a lui Concescu am locuit astă vară... Acum e vila frunțașilor în muncă. Sunt și eu frunțaș... La „23 August" din București.

Dom' Mușat simți că-i plesnește obrazul și de ciudă și de rușine. Vru să spună ceva, dar negăsind cuvintele potrivite renunță. Făcu doi pași spre bucătărie...

— Indată, tovarășe!

Și grăbi spre călătorul cu bocancii plini de zăpadă:

— Da, vă aduc numaidecît o sticlă cu bere.

In unele localități, președinții Sfatului Popular trimis personalul zootehnic în diverse munci lipsind arfel animalele de îngrijire.

PREȘEDINTELE SFATULUI POPULAR: — Aoleu! Da' ce cătați la mine?

— D-ta ai trimis pe teren medicii noștri veterinari pentru alte treburi, acum, vindecă-ne dumneata.

Desen de NELL COBAR

O cărămidă cu circuit închis

În curînd o să-mi iau diploma de inginer constructor. Acum fac practică pe teren. Am lucrat mai întîi pe un șantier în Orașul Stalin. Pe toată întinderea șantierului, chereștea, ciment, var și cărămizi. Stive de cărămizi cit vezi cu ochii. Am luat o cărămidă în mîna și am studiat-o cu atenție.

— Bune cărămizi, intră în vorbă inginerul șef.

— Bunc. Fabricație solidă.

— Sunt aduse din Petroșani. Dela fabrica „6 August”.

— Distanță, nu glumă! Tocmai din Petroșani!

Trei săptămîni am lucrat pe șantierul ăsta. Am plecat apoi la Petroșani, pe șantierul Truatalui 7 Construcții. Mare șantier. Cărămizi, fără număr.

— Grozave cărămizi, face un inginer de lingă mine.

— Rezistente. Numai pe șantierele din Orașul Stalin am întîlnit asemenea cărămizi.

— Păi, chiar de acolo ne-au sosit. Sunt produse de către fabricile din Orașul Stalin.

— Cum asta? Doar la Orașul Stalin se folosesc cărămizile trimise de aici, din Petroșani!

— Și ce, te surprinde? Simplu. Noi cumpărăm de acolo, pentru că fabrica din Petroșani nu vinde cărămizi decît șantierelor din Orașul Stalin!

— O fi vreo greșală pe undeva. La oficiul regional de planificare, probabil.

— Exact, la oficiul din Deva. Ne-am interesat.

— Și ce-ați aflat?

— Multe... Că fabrica din Petroșani livrează cărămizi nu numai șantierelor din Orașul Stalin, ci și celor din Sibiu, Oradea etc.

— Și vouă? Ioc! Nu trebuia să vă lăsați!

— Noi nu ne-am lăsat. Ne-au lăsat ei... I-am întrebat:

Tovarăși, și noi ce facem? Rămînem fără cărămizi? Și ne-au răspuns: „Cum o să rămîneți fără? Comandați dela Orașul Stalin, dela Sibiu, dela Oradea. Cei de acolo nu au nevoie de cărămizile lor, pentru că le au pe-ale noastre!...”

— Auzi socoteală!

— Ascultă mai departe. Măi, tovarăși, le-am spus, livrați-ne și nouă. Fabrica e la doi pași, și n-am avea nici o cheltuială de transport. Și ce crezi că ne-au răspuns? „Nu se poate, noi nu facem patriotism local! Să se spună după aceea că vă favorizăm pentru că aveți șantierul vis-a-vis de fabrica noastră?!”

— Frumoasă teorie!

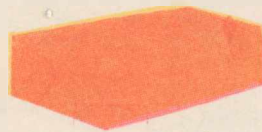
— Să-ți spun una mai bună. Același oficiu de planificare din Deva a livrat întreprinderii „6 August” din Orăștie, 500 de traverse și întreprinderea respectivă le-a refuzat.

— Dece? N-o interesau traversele?

— Ba da, o interesau.

— Atunci, pentru ce nu le-a primit?

— Fiîndcă întreprinderea căreia i se repartizaseră traversele... fabrică traverse!...

NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB

● Revista „Viața Românească” publică în nr. 12/1953 studiul critic semnat Al. Oprea, intitulat „Izbînda realismului în creația lui Marin Preda”.

Analizînd schița „Salcîmul”, criticul reconstituie (în pagina 227, coloana a doua, rîndurile 19—21 de jos) împrejurările tăierii unui salcîm: „Sosirea lui Tudor Călărașul lîngă salcîm, cu săcurea în mîna, este vestită de tipătul”, etc.

Iar după 11 rînduri, criticul spune:

„Și cînd stejarul se prăvăle, parcă se prăbușise cerul”.

Adică Tudor Călărașu a dat cu secura într-un salcîm și s-a prăvălit un... stejar.

Aproape ca în anecdota cu eroul de roman-fasciculă: „Și atunci marchizul scoase pumnalul și îl doborî pe conte cu trei gloanțe de pistol”.

● Ziarul „Informația Eucureștului” publică în Nr. 132, în pagina a doua, jocul de cuvinte încrucișate intitulat „Respectați regulile circulației!”.

Dar, recomandându-le cititorilor să respecte regulile circulației, autorul jocului nu respectă... regulile gramaticii.

În acest joc, pentru „orizontal 9” se enunță: „sînt la perfectul simplu”.

— E... simplu! Îți spui. „Sînt” la perfectul simplu e „fusei”. Dar, dezlegînd jocul, constăți că, din încrucișări, iese cuvîntul „eram”.

Or, „eram” nu e la... perfectul simplu, ci la... imperfect.

Deci, bagajul gramatical al autorului este... simplu, dar nu este... perfect.

Este... ca-n gramatică: imperfect.

● Ziarul „Drum Nou” din Orașul Stalin publică în Nr. 2821 articolul „În satele brănene”, semnat G. Mitrea.

Vorbînd despre localitatea Bran, articolul spune:

„Mii de oameni ai muncii din toate unghiurile țării își petrec în timpul verii zilele de concediu în această pitorească priveliște, îmbălsămată de mirosul plăcut și proaspăt al florilor, de aerul înțepător, care te îmbrie să nu te mai desparti”.

Să nu te mai desparti, de cine?

● Revista „Teatru și muzică” editată de Agenția de Stat (A.G.E.S.) publică în primul său număr „Programul ilustrat al spectacolelor”, cum o spune dealtfel și în subtitlu.

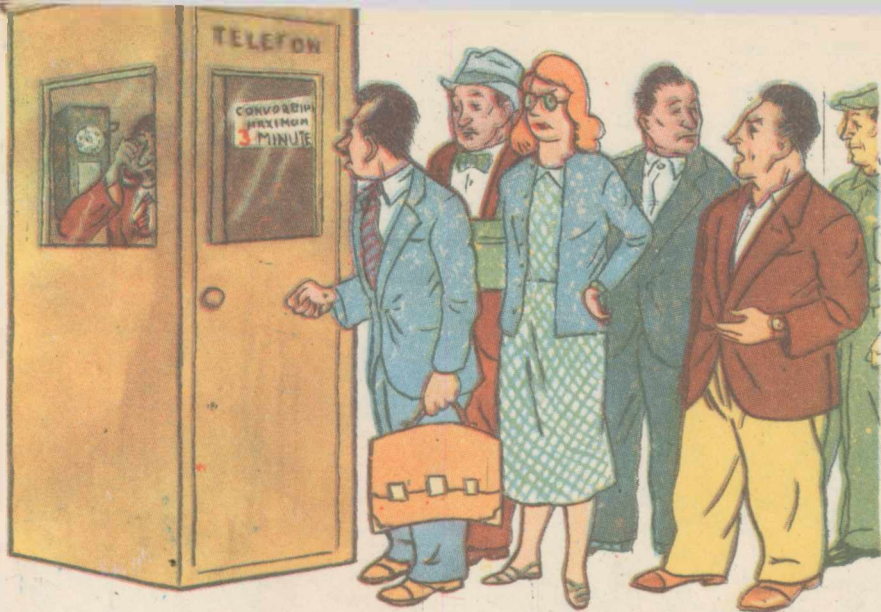
Între altele publică distribuția și subiectul piesei „De partea cealaltă” care se joacă la Teatrul Armatei. În pagina 22 găsim distribuția piesei în care principalul personaj e numit „colonelul Baturin”. În pagina 23 găsim subiectul aceleiași piese în care acelaș personaj e numit „generalul Baturin”.

Vasăzică, după o vechime în grad de... o pagină, colonelul e înaintat general.

Nu e locul ca cititorii care dau bani, și vor să fie informați exact, să întoarcă foaia?

● În foiletonul „Pe plaiurile noastre cu aparatul de filmat”, apărut în „Viața Capitalei” Nr. 1413, operatorul filmului documentar „Căferiștii” ne informează că a cunoscut la Cluj pe vestitul cîncisutist: Ion Galov. Numai că Ion Galov nu este cîncisutist, ci o persoană fictivă al cărei nume aduce oarecum cu al vestitului cîncisutist Ion Gabor.

NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB • NEGRU PE ALB

CEL DELA TELEFON: — Voi fi sigur la ora 6... și pe cine ai mai văzut zilele astea? Ce vorbești? Era și Costică? Și Gogu?... Vin la 6 precis. Știi că mie nu-mi place să fac oamenii să aștepte...

Desen de FRED GHENĂDESCU

DRAGĂ URZICO,

In Orașul Stalin există un cartier pe nume Noua, in care se află o veche fântină cu pompă, foarte necesară cetățenilor din cartier.

Acum patru luni, pompa s-a defectat și toate promisiunile Intreprinderii Comunale că va fi reparată, s-au dovedit... apă de ploaie... singura apă cu care ar urma să se aprovizioneze cetățenii, dacă ar fi să se ia după operativitatea respectivului fer.

Așa stind lucrurile, se pare că nu numai pompa e defectă. Există probabil un defect și la Intreprinderile Comunale.

Urzico, poate ajuți tu la repararea lui..

Titus Nicoară
Orașul Stalin
str. Vasile Alecsandri, 6

URZICO,

La prima vedere ai crede că circuitul neîntrerupt de tratative între „Voința” și C.C.F.S. Oraș Pitești, pe deoparte, și colectivul sportiv „Dinamo” pe de altă parte, are drept scop organizarea vreunei competiții.

Nu, dragă Urzico, toată această frământare se datorește cupei decernată pe anul 1953 colectivului „Voința” de către gazeta „Secera și Ciocanul” pentru cea mai bună organizare și mobilizare în vederea crosului „Să întâmpinăm 1 Mai”.

Din spirit de economie, C.C.F.S.-ul obișnuia să împrumute dela „Voința” pentru mai toate competițiile, cupa cu pricina. O pune apoi în joc, iar echipa câștigătoare, după o zi-două, avea obligația să o înapoieze „Voinței”.

S-a întâmplat însă ca „Dinamo” să nu se mai țină de învoială. Și de aici conflictul: „Voința” cere cupa, „Dinamo” nu vrea s-o dea înapoi. In ceea ce privește C.C.F.S.-ul face ședințe, numărând zilele până când gazeta va pune iarăși cupa în joc.

Urzico dragă, nu crezi că C.C.F.S.-ul, jucându-se mereu de-a „uite cupa nu e cupa” a umplut paharul birocrăției?

Stelian Nicolescu
str. Sf. Vineri, nr. 40
Pitești

DRAGĂ URZICO,

Gospodăria Agricole de Stat din Lugoj, nu i se potrivește acest nume. E „agricolă”, e „de stat” dar nu e Gospodărie, pentru simplul motiv că într-o gospodărie, totul e aranjat, totul e pus la punct, ca la omul gospodar.

In Gospodăria asta însă, producția de lapte a scăzut, nu s-au adus suficiente baze de muncă, animalele sunt prost îngrijite, iar cele cinci locuințe a căror amenajare a început de multă vreme, nici până azi n-au fost terminate. Incolo, totul e în regulă... Conducerea Gospodăriei nu are decât o singură lipsă: că nu se preocupă de remedierea acestor lipsuri.

Decît asemenea lipsuri, mai bine lipsă asemenea conducere...

S. Nicanor
Lugoj

DRAGĂ URZICO,

Spre deosebire de cooperativele din raioanele din împrejurimi, cooperativele din comunele Mileanca și Havirna, raionul Darabani, sînt foarte slab aprovizionate. In schimb ele sînt foarte bine aprovizionate cu mărfuri care nu se cer!

La sesizările făcute, organele superioare raionale și regionale au comunicat că vor trimite de urgență... delegați care să cerceteze situația. Delegații au fost, au cercetat și au promis că vor trimite de îndată... rapoarte asupra situației.

Cum se vede s-au trimis delegați, s-au trimis rapoarte, numai mărfuri nu s-au trimis.

Urzico, nu crezi că e cazul să se trimită... la plimbare birocrății vinovați de acest sistem de „aprovizionare”?

Avram Vasile
Comitetul reg. P. M. R.
Suceava

URZICO,

Desigur că n-ai aflat că fabrica de tricotaje „Catalin Varga” din Cluj dovedește multă grijă pentru sănătatea pisicilor în vreme de iarnă.

Da, dragă Urzico, să nu te miri. Deunăzi i-am cumpărat fiului meu cel mare un pulover. Ajungînd acasă, copilul se grăbește să-l încerce. Toate eforturile lui, ale mamei-si, și în urmă ale mele, s-au dovedit a fi de pomană. Puloverul nu-i intra pe căpușor cu niciun preț.

Citesc eticheta prinsă de pulover: Denumirea 210... Mărimea: 34 (exact numărul copilului).

Mi-am spus că s-o fi greșit la ștanțare, și am făcut aceeași încercare cu mezinul. Inutil.

Cînd, deodată, ălui mic îi veni ideea salvatoare:

— Tăticule! Să-l încercăm pe pisică.

Și-am încercat: îi venea de minune.

Nu crezi, dragă Urzico, că cei dela „Catalin Varga” ar trebui să lase în seama altora protecția animalelor pe vreme de iarnă și să se ocupe și de pulovere pentru copii?

Abramovici A. Ițic
Birlad
str. Republicii, nr. 140

DRAGĂ URZICO,

Sportivii din orașul Carei sînt dornici să practice diferite sporturi de iarnă, în special schiul.

In zadar însă au fost toate intervențiile lor pe lângă C.C.F.S. raional Carei și regional Baia Mare. Nu s-a luat nici o măsură în vederea organizării unui centru de antrenament pentru schiori.

Dece?

Iată răspunsul C.C.F.S. raional și regional:

— Tovarăși, vă înțelegem pe deplin, dar e imposibil. În decizia C.C.F.S. de pe lângă Consiliul de Miniștri, suntem trecuți ca localitate fără zăpadă...

— Bine, dar acum avem zăpadă mai mult decît suficientă.

— Nu se poate. O fi în natură, dar nu e pe hârtie. Asta-i situația. Nu putem face schi.

Sîntem nedumeriți Urzicuțo: dacă pe teren e zăpadă destulă, și în scriptele deciziei nu e deloc, noi unde putem practica schiul? Pe teren sau în scripte?

Silaghi Traian
Carei

str. Maxim Gorchi, 5

„URZICA”

Revistă bilunară de astiri și umor
Redacția: Calea Victoriei Nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.15. Secția scrisori: 4.61.34.
Secția viața internă: 4.72.23.

SERVILUL

— Dece merge cu o saltea după ei, eu nu-mi explic!
— Dacă șeful va cădea, pot și eu să-mă ridic.

Desen de DUMITRU PETRICA

